Alles linna ümbritsevate mõisate riigistamisega avanes linnal võimalus avardada oma maatagavaru ja asuda omadel laienemisaladel algusest pääle jälgima ühiskondliku hääkorra nõudeid. 1923. a. linnale planeeritud maa-aladel asutati Tamme-, Maarja-, Ropka- ja Piiskopi mõisate väljadele uus linnaosa. Maasoovijaid oli juba alguseks andnud end üles 2 korda enam kui krunte oli planeeritud, ja kruntide jagamist oma palavikulises kiiruses võiks võrrelda kevadise jäämineku ga. Riikliku ja kogukondliku ehituslaenu kaasabil algas uutes linnaosades kohe hoogus ehitamine. Käesolevaks ajaks on uute linnaosade välisilme juba selgunud ja antud soodustusile vaatamata näeme, et ehistamine pole teostunud siiski päris täielikult. Osa krunte on jäänud ehistamata hoopis, teisel osal seisavad elumajad juba aastaid osaliselt valmisehitatult, mistõttu uued osad tunduvad kuidagi hõredaina. Seetõttu paistab, kui oleks linn paisunud üle määra. On selge ka, et kui oleks ehistatud olevate elamutega krunt-krundi kõrval täis, oleks uute linnaosade ulatus tunduvalt väiksem, oleks väiksem ka uulide-võrgu ulatus ja ühes sellega sillutamise ja kanaliseerimise kulud. Siinjuures peab aga pidama meeles, et kruntide väljaandmine tuli teostada suure kiiruga, kusjuures linnavalitsusel ei olnud võimalik teha valikut, ning paratamatult on saanud krunte ka isikud, kellel kas polnud jõudu ja võimalust asuda ehituste teostamisele või kes on võtnud krundi lootuses — müüa seda tulevikus kasuga edasi. Hilisemail aastail teostatud kasustuskruntide kontrollimisel on selgitatud mitteehitamise põhjusi ja on võetud ära krunte mittepüüdlikelt ning antud edasi teisile. Maaga ja ehituslaenude abil püstitatud ehitistega spekuleerimise vastu on linnavalitsus võtnud abinõud tarvitusele, nii et krunte saab anda edasi ainult linnavolikogu loal. Ühtlasi on linnavolikogu poolt võetud vastu uus kord, mille järgi eramaile asutatavad uued linnaosad lubatakse ehistamisele alles selle järel, kui sääl on seatud korda uulid ja ehitatud kanalisatsioon.

1923. aastal tõi õnnetu juhtumus linnaomavalitsusele juurde isegi pingul olevaile maa-ala ja hääkorra küsimustele uue erakorralise mure. Laia ja Vene uule ühendav puusild süttis läbisõitva bugsiiri sädemeist ja põles ära. Kivisild, mis oli Tartu suurenenud liiklemisele niigi juba kitsas, ei suutnud nüüd seda enam kaugeltki rahuldada, ning omavalitsus oli sunnitud kiires korras asuma uute ühendusvõimaluste soetamisele. Volikogu otsustas ehitada endise silla asemele moodse ning tugeva raudbetoon-silla. Jõepõhja sondeerimine ja puhastamine, silla valamine, kuivatamine ja katmine kestis kuni 1926. a. lõpuni, millal sild avati liiklemiseks. Ehitus läks maksma 248.000 krooni.